

1 maja 2019 r.: naprzód w walce o socjalizm!

Wspólna opinia, 29 kwietnia 2019 r., www.thecommunists.net

1 maja 2019 roku wysyłamy rewolucyjne pozdrowienia dla mas walczących o wolność i sprawiedliwość w Algierii, Sudanie, Syrii, Palestynie, Kaszmirze, Nikaragui, Zimbabwie, Francji i wielu innych krajach!

Deklarujemy, że walka o wolność i sprawiedliwość może się powieść tylko wtedy, gdy klasa robotnicza zjednoczy się dla rewolucji socjalistycznej, aby obalić system kapitalistyczny i stworzyć światową federację republik robotniczych i chłopskich.

Podkreślamy, że walka o wyzwolenie musi być oparta na programie internacjonalistycznym i skierowana przeciwko wszystkim głównym potęgom imperialistycznym (USA, UE, Rosja, Chiny, Japonia) i innym krajom imperialistycznym (takim jak Korea Południowa).

Deklarujemy, że pilne jest przewyciężenie braku rewolucyjnego przywództwa. Zobowiązujemy się - ogólnie zgodnie z dokumentem „6 punktów za platformą jedności rewolucyjnej” (zob. Dodatek) - do współpracy w celu zbudowania Światowej Partii Rewolucyjnej.

Niżej podpisane organizacje:

Międzynarodowy trend rewolucyjno-komunistyczny (Nigeria, Zambia, Kenia, Pakistan, Sri Lanka, Bangladesz, Jemen, Izrael / okupowana Palestyna, Brazylia, Meksyk, Rosja, Wielka Brytania, Niemcy i Austria), www.thecommunists.net

남한의 혁명적 공산주의자들 (South Korea), <http://go.jinbo.net/commune/view.php?board=cool&id=51945&page=1>

Революционные коммунисты (Russia), <https://vk.com/rcit1917>

Zimbabwe Solidarity Brigades

Courant des Jeunes Penseurs Congolais (Democratic Republic of Congo), <https://cogitordc.wordpress.com/>

* * * * *

Sześć szczegółów dla dzisiejszej platformy rewolucyjnej jedności

Sugestia organizacji *Revolutionary Communist International Tendency (RCIT)*, www.thecommunists.net

Żyjemy w świecie szybko narastających sprzeczności i nagłych zwrotów. W miarę rozpadu kapitalizmu, kapitalistyczni rabusie dążą do zwiększenia swoich bogactw, bezlitośnie atakując klasę robotniczą i uciskanych coraz bardziej niszcząc środowisko, jednocześnie wzmacniając swoją walkę ze sobą. Przetrawanie ludzkości jest zagrożone przez niekontrolowane zmiany klimatu i rosnącą walkę między głównymi potęgami, która niesie ze sobą niebezpieczeństwo imperialistycznej Trzeciej Wojny Światowej. Dlatego mówimy, że alternatywą jest "socjalizm lub epoka kamienia"!

Ta dramatyczna sytuacja sprawia, że zorganizowana walka o socjalizm staje się bardziej potrzebna niż kiedykolwiek. Oznacza to, że klasa robotnicza i ludzie uciskani muszą mieć partię zaangażowaną w międzynarodową walkę o socjalistyczną przyszłość!

Naszym zdaniem konieczne jest, aby rewolucjoniści na całym świecie natychmiast zaczęli współpracować, aby stworzyć podstawę dla pryncypialnego porozumienia. Umożliwi nam to przyspieszenie procesu budowania nowej Rewolucyjnej Partii Światowej z nową siłą. Punktem wyjścia do założenia takiej partii musi być zgoda co do najważniejszych kwestii globalnej walki klasowej. *Rewolucyjna komunistyczna międzynarodowa tendencja (RCIT)* traktuje następujące punkty jako programowe kamienie milowe w obecnej fazie politycznej:

1) Uznanie rosnącej rywalizacji pomiędzy największymi imperialistycznymi mocarstwami - USA, UE, Japonią, Rosją i Chinami

Tylko wtedy można zrozumieć dynamikę jazdy obecnego okresu kryzysu kapitalistycznego i zająć właściwą pozycję, uznając imperialistyczny charakter nie tylko USA, UE i Japonii, ale także nowych wschodzących potęg Rosji i Chin. Tylko na tej podstawie można dojść do jedyne słusznego, antyimperialistycznego programu w tej kwestii - *proletariackiego internacjonalizmu i rewolucyjnego defetyzmu*. Rozumiemy przez to perspektywę nieubłaganej walki klasy robotniczej przeciw *wszelkiej* imperialistycznej władzy i niezależnie od niej. Oznacza to, że rewolucjoniści odmawiają poparcia jakiegokolwiek wielkiej potęgi wewnątrzimperialistycznych konfliktów, zgodnie z mottem "Główny wróg jest we własnym kraju".

Podobne podejście jest potrzebne, jeśli Indie wejdą w konflikt z imperialistycznymi Chinami, ponieważ Indie - nieimperialistyczna władza regionalna - działają w tym stanie za pośrednika imperializmu Stanów Zjednoczonych.

Ci, którzy nie uznają reakcyjnej i imperialistycznej natury tych wielkich mocarstw, nieuchronnie nie zdołają przyjąć wyraźnej antyimperialistycznej, to znaczy marksistowskiej linii. W końcu świadomie lub nieświadomie będą wspierać jeden lub drugi obóz imperialistyczny jako "mniejsze zło".

2) Konsekwentna walka z imperializmem i wyzwaniem uciskanych narodów

Rewolucjoniści oznaczają *klęskę* państw imperialistycznych i ich pachołków w każdym konflikcie z siłami reprezentującymi uciskanych ludzi. Opowiadamy się za *militarnym zwycięstwem* tych sił bez jednoczesnego *politycznego* wsparcia nierewolucyjnego kierownictwa uciskanych (na przykład drobnomieszczańskich islamistów, nacjonalistów). Dotyczy to konfliktów wewnętrznych (np. Przeciwko uciskanemu narodowi, na przykład Czeczenom w Rosji lub wschodnim Turkmenom / Ujgurom w Chinach), a także za wojnami za granicą (np. W Korei Północnej, Afganistanie, Syrii, Mali, Somalii). Takie podejście odnosi się nie tylko do krajów Południa, ale także do przypadków narodowego ucisku i dyskryminacji w starych imperialistycznych państwach (np. Czarnych i rdzennych Amerykanów w USA, walka Katalonii o niepodległość przeciwko imperialistycznemu państwu hiszpańskiemu).

Podobnie rewolucjoniści muszą walczyć o *otwarte granice* w krajach imperialistycznych oraz o *pełną równość mniejszości narodowych i imigrantów* (np. *Prawa obywatelskie, język, równe płace*).

Ponadto rewolucjoniści odmawiają poparcia dla jednego obozu imperialistycznego, drugiemu w jednym konkretnym konflikcie (takim jak Brexit przeciwko UE, Clinton kontra Trump).

Ci, którzy nie popierają walk ludów przeciw uciskowi, przepraszać za swoje złe zachowanie, uciekają od walki klasowej, jak to się dzisiaj dzieje. To stawia ich poza obozem klasy robotniczej i uciskanych.

3) Kontynuacja rewolucyjnej walki na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej przeciwko reakcyjnemu dyktaturom, imperializmowi i syjonizmowi

Powstania masowe narodów Palestyny, Tunezji, Iranu, Syrii, Egiptu, Jemenu, Sudanu i innych krajów były najważniejszym i najbardziej zaawansowanym rozwojem walki klasowej od początku nowego okresu historycznego w 2008. To prawda, że masy miały brak rewolucyjnego kierownictwa i dlatego ponieśli serię strasznych porażek - jak przewrotu generała al-Sisi w Egipcie w lipcu 2013 roku lub trwającego uboju Syryjczyków przez Assada i jego zagranicznych popleczników. Ale rewolucyjny proces trwa. Znajduje to odzwierciedlenie w trwającym oporze narodów w Palestynie, Syrii, Jemenie, Egipcie itd. I rozprzestrzenianiu się na nowe kraje, takie jak Tunezja, Iran, Sudan i Maroko. Palestyński i międzynarodowy ruch masowy, wywołany decyzją Trumpa o uznaniu Jerozolimy za stolicę Izraela, otwiera nowy rozdział w rewolucyjnej walce o "*Wolną, Czerwoną Palestynę*". Ta walka skierowana jest z jednej strony przeciwko imperialistycznym mocarstwom i przeciwko syjonistycznemu apartheidowi, a z drugiej ku stworzeniu jednego palestyńskiego państwa od rzeki do morza. Spontaniczne powstania ludowe w Tunezji i Iranie przeciwko reżimowi kapitalistycznemu pokazują, że fala rewolucyjna mogła zostać odrodzona na Bliskim Wschodzie, a nawet rozprzestrzenić się na kraje niearabskie. Prawdziwe siły rewolucyjne muszą wspierać walkę tych ludzi wobec dyktatur i sił bezwarunkowo reakcyjnych bez wsparcia swoich nierewolucyjnych prowadnic (na przykład petit bourgeois islamiści i nacjoniści) polityczny.

Są "socjaliści", którzy od 2011 roku nie popierają arabskiej rewolucji, lub którzy ogłaszają jej zakończenie i pokonanie. Okazuje się, że są socjalistami i demokratami tylko słowami, ale nie czynami.

Rewolucjoniści sprzeciwiają się wszelkiej zacofanej wojnie między regionalnymi władcami (na przykład Arabią Saudyjską, ZEA, Iranem, Egipcem, Sudanem, Etiopią itp.). Będą dostosowywać swoją

rewolucyjną taktyką na każdą wojnę. Aby to zrobić, muszą przeanalizować konkretny charakter wojny i jej polityczne tło, a także rolę imperialistycznych potęg (zwłaszcza USA, Rosja, Chiny).

4) Rewolucyjna walka z reakcyjnymi atakami na prawa demokratyczne

Rewolucjoniści mogą służyć interesom klasy robotniczej i ciemniejszym tylko wtedy, gdy są w stanie rozpoznać wroga klasowego i zmobilizować przeciwko niemu. Dlatego muszą zdecydowanie walczyć ze wszystkimi regresywnymi dyktaturami oraz skorumpowanymi i autorytarnymi pseudo-demokracjami (na przykład z Syrią, Togo, Kenią, Demokratyczną Republiką Kongo, Zimbabwe); przeciwko wszelkim formom narodowego i rasowego ucisku (np. rdzenna ludność w Ameryce Łacińskiej, Rohingya w Myanmar, afrykańscy niewolnicy w Libii); przeciwko wszystkim zamachom (np. Egipt 2013, Tajlandia 2014, Brazylia 2016); oraz przeciwko wszelkim autorytarnym atakom (takim jak stan wyjątkowy we Francji od 2015 r.).

Wszyscy, którzy nie rozpoznają i nie walczą z tymi regresywnymi atakami, ale wspierają ich lub zajmują neutralną pozycję, są zdrajcami klasy robotniczej. Między nami a nimi jest przepaść!

5) Używanie zjednoczonej taktyki frontowej we wszystkich bitwach masowych

Rewolucjoniści przeciwstawiają się wszelkim formom sekciarstwa, które odrzucają udział w walkach masowych pod pretekstem ich nierewolucyjnych rządów. Zamiast zwrócić się do jednolitego frontu taktyki w walce robotników i chłopów, którzy są prowadzeni przez reformistycznych lub populistycznych sił (np. związków zawodowych, organizacji masowych chłopów i miejskiej biedoty, ale także partii politycznych, takich jak PT, cięcie, MST w Brazylii; CGT, CTA FIT w Argentynie; islamistów w Egipcie, rebelianci w Syrii; EFR w Republice Południowej Afryki; SYRIZA w Grecji przed 2015; PODEMOS baskijskich i katalońskich, nacjonalistów w państwie hiszpańskim). Taka orientacja musi iść w parze z zdecydowaną walką przeciwko wszystkim formom frontów ludowych i drobnomieszczańskiemu populizmowi. Podobnie jak robotnicy i chłopci muszą być oddzieleni od tych nierewolucyjnych przewodników, tworzenie rzeszy niezależnych i rewolucyjnych robotników musi być promowane.

Ci, którym nie udało się zastosować zjednoczonej taktyki frontowej w takich masowych walkach, popierają te walki w abstrakcyjnym oświadczeniu bez konkretnego znaczenia.

6) Zaczynajcie teraz budowę Rewolucyjnej Partii Światowej!

Walka o obronę regresywnej ofensywy klasy rządzącej oraz o wyzwolenie klasy robotniczej i uciskanej może się powieść tylko wtedy, gdy połączona jest z walką o rewolucję socjalistyczną. Oznacza to niczym innym jak przejście władzy przez klasę robotniczą i ciemniejszych oraz obalenie i wywłaszczenie klasy kapitalistycznej, aby otworzyć drogę do socjalizmu. Historia uczy nas, że wszystkie masowe walki o wyzwolenie ostatecznie skazane są na niepowodzenie, jeśli nie są prowadzone przez rewolucyjną partię. Taka partia powinna zorganizować najbardziej politycznie świadomych i gotowych do walki bojowników klasy robotniczej i uciskanych, musi być wolna od

biurokratycznej deprawacji. Ponadto musi istnieć jako strona międzynarodowa, aby uniknąć niebezpieczeństw związanych z narodowością.

Dlatego wzywamy wszystkie organizacje i aktywistów, którzy naprawdę angażują się w tworzenie nowej Światowej Partii Rewolucyjnej, aby zjednoczyć się na podstawie tych programowych kamieni węgielnych. Konkretnie, RCIT proponuje, aby rewolucjoniści tworzyli *Wspólny Komitet Kontaktowy*, aby przygotować politycznie i zorganizować *konferencję międzynarodową*. Celem jest omówienie konkretnych kroków mających na celu promowanie utworzenia Światowej Partii Rewolucyjnej. RCIT jest zaangażowana w poważne dyskusje i ścisłą współpracę ze wszystkimi, którzy podzielają taką perspektywę.